

**„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”
(Mk 16,15)**

Márk evangéliuma a feltámadt Jézus egyetlen megjelenéséről beszél az apostolok között, és ennek kapcsán írja le utolsó szavait.

Asztalnál ülnek, ahogy ezt gyakran láttuk Jézussal együtt is a szenvedése és a halála előtt, de most ez a kis közösség levert. Csak tizenegyen maradtak a tizenkettőből, akiket Jézus maga köré gyűjtött, a kereszt idején pedig a jelenlévők közül egyikük megtagadta, sokan meg elmenekültek.

Ezen utolsó és nagyon fontos találkozás alkalmával a Feltámadott megdorgálja őket, mert nem volt nyitott a szívük, amikor a feltámadásról tettek tanúságot nekik[1], de ezzel együtt megerősíti kiválasztottságukat: törekénységük ellenére megint éppen őrájuk bízza az evangélium hirdetését, az örömhír hirdetését, aki Ő maga, az élete és az igéi.

Ez után az ünnepélyes beszéd után a feltámadott Jézus visszatér az Atyához, de „itt is marad” a tanítványaival, és a szavait csodás jelekkel erősíti meg.

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Az a kis közösség, akiket Jézus az ő küldetésének folytatására küldött, nem tökéletes emberekből áll, hanem olyanokból, akiket mindenekelőtt arra hívott, hogy vele „legyenek”[2], hogy megtapasztalják a jelenlétét, türelmes és irgalmas szeretetét. Majd e megtapasztalásból erőt merítve küldi aztán őket arra, hogy „minden teremtménynek hirdessék” Isten közelségét.

A misszió sikere pedig nem a személyes képességeiken múlik, hanem a Feltámadott jelenlétének köszönhető, aki a tanítványaira és a hívők közösségére bízta magát, ahol az Evangélium oly mértékben bontakozik ki, amennyire megélik és hirdetik.[3]

Mi keresztények azt tehetjük tehát, hogy az életünkkel és a szavainkkal kiáltjuk a világba Isten szeretetét, bátran és nagylelkűen kilépve önmagunkból, hogy finom tisztelettel felajánljuk másoknak is a Feltámadt Jézus kincseit, mert ez hozhat reményt a szívekbe.

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Mindig Jézusról kell tanúságot tennünk, soha nem önmagunkról, sőt azt kéri, hogy „tagadjuk meg önmagunkat”, hogy énünk egyre „kisebbedjen”, Ő pedig növekedjen. Helyet kell készítenünk magunkban a Szentlélek erejének, aki a testvériség megélésére készítet: „Követnünk kell a Szentlelket, aki mindig készségessé tesz arra, hogy amikor találkozunk egy testvérünkkel, eggyé váljunk vele, tökéletesen szolgáljuk őt. Ő megadja az erőt ahhoz, hogy szeressük azokat is, akik valamiféleképpen ellenünk vannak. Irgalmat ad szívünkbe, hogy tudjunk megbocsátani, és meg tudjuk érteni, hogy mire van szükségük. Ő tölt el tetterekészséggel, hogy alkalmas időben megosszuk másokkal lelkünk legszebb kincseit. [...] Szeretetünkkel Jézus szeretetét tesszük láthatóvá és adjuk tovább. [...] Isten szeretetével a szívünkben, és Isten szeretete által messzire juthatunk, és nagyon sokakat részesíthetünk saját felfedezésünkben. [...] amíg a másik, akit a bennünk lévő Isten szeretete gyengéden megsebzett, eggyé nem akar majd válni velünk: így kölcsönössé válik a segítség, az ideálok, a tervek, az érzelmek. Csak ekkor beszélhetünk majd, és mondanivalónk a kölcsönös szeretet talaján ajándékká válik.”[4]

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

„Minden teremtménynek”: ez a távlat tudatára ébreszt, hogy az egész teremtett világ nagy mozaikjához tartozunk, és erre korunkban különösen is érzékenyek lettünk. A fiatalok pedig élen járnak az emberiség új útjain, és az evangélium tanításának megfelelően tettekkel erősítik meg azt, amit a szavaikkal hirdetnek.

Robert Új-Zélandból ezt a tapasztalatot osztotta meg a világhálón[5]: „Lakóhelyünkön az egyik akcióval Porirua kikötőjének a helyreállítását támogatjuk Új-Zélandban, Wellington déli részén. Ehhez a kezdeményezéshez csatlakozott a helyi önkormányzat is, a maori katolikus közösség és a bennszülöttek is. A célunk az, hogy támogassuk ezt a törzset a kikötő helyreállításában, és tiszta vizet biztosítsunk, ami újra lehetővé teszi a kagylógyűjtést és a halászatot úgy, ahogy szokták, anélkül, hogy a szennyezettségtől kellene tartaniuk. Nagy sikere volt ennek a

kezdeményezésnek, és igazi közösségi szellemet teremtett.

Nagy kihívás, hogy ez ne csak egy egyszeri esemény legyen, hanem hosszú távon is sikerüljön fenntartanunk, mert az lenne igazi segítség, az hozhatna valóban változást ezen a téren.”

Letizia Magri

[1] vö. Mk 16,9-13

[2] vö. Mk 3,14-15

[3] vö. II. Vatikáni Zsinat, DEI VERBUM kezdetű dogmatikus konstitúciója az isteni kinyilatkoztatásról, 8.

[4] C. Lubich, Az élet igéje, 2003. június, Új Város, 2003/6.

[5] A teljes szöveg és hasonló tapasztalatok olvashatók az alábbi oldalon: <http://www.unitedworldproject.org/workshop>

forrás: fokolare.hu